

Відважна любов розбиває залізну завісу

Із настанням 1990 року в людей зажеврила надія, що світ справді може змінитися. Я чула, як хтось казав: «Скоро ви не почуєте такого терміна, як “холодна війна”». Інша людина відповідала: «Ви можете на це сподіватися, але Радянський Союз ще досі тримається, а комунізм набирає силу в багатьох країнах. Миру не вдасться досягнути так швидко». Вони зішлись на тому, що це буде непросто.

Наприкінці 1980-х років зі зростанням американського консерватизму, руху «Солідарність», який мав успіх у Польщі, а також гласністю та перебудовою, що прогресували в Радянському Союзі, світ вступав в епоху примирення, принаймні поверхнево. Водночас заколоти під керівництвом Москви набирали обертів в Африці, Азії та Центральній Америці. Москві вдалося змусити США вийти з В'єтнаму, дозволивши комунізму лютувати там, а також вбивати людей на полях Камбоджі. Марксистки все-таки прагнули комунізувати весь світ.

Тоді ми з чоловіком спонсорували тури Всесвітньої асоціації засобів масової інформації з метою встановлення фактів, які безпосередньо знайомили західних журналістів з умовами в Радянському Союзі та інших комуністичних державах. Коли журналісти особисто дізналися незаперечні факти, це стало ефективним кроком до припинення холодної війни. Окрім того, що нам вдалося розкрити їм очі на те, що там відбувалося, тури сприяли встановленню позитивних відносин із російськими ЗМІ. До того ж ми попіклувалися про команди з комуністичних країн під час Олімпіади в Сеулі 1988 року, забезпечивши їх корейською їжею і подарунками. На основі цього ми з чоловіком вирішили поїхати до Москви на зустріч із президентом Михайлом Горбачовим.

Сімнадцять років до цього — 1 липня 1973 року — ми проголосили, що одного дня «підемо до Москви». Адже коли ми боролися за повалення комунізму, то передбачали проведення мітингу на Красній площі, і в жовтні того ж року оголосили про це нашим членам церкви. Більшість із них це надихнуло, хоча пророцтво було схоже на сон про Дон Кіхота. «Sunburst», один із наших церковних гуртів, створив на основі нашого передбачення пісню «Красна площа» з безсмертним рефреном «Треба йти до Москви!». Хоч досягнення цієї мети потребувало більше часу, ніж ми хотіли, ми з чоловіком ніколи не забували про своє зобов'язання. Ми вірили: якщо завоюємо серця радянського керівництва в московському Кремлівському палаці — це наблизить нас до звільнення Бога і всього людства.

Багаторічна наша праця під гаслом «Перемога над комунізмом», зрештою, не стосувалася політичної системи, і це не була стратегія зв'язків із громадськістю, щоб отримати підтримку від антикомуністів. В її основі було і досі є питання: «Бог є чи Його немає?». Справжня мета нашої боротьби — звільнити комуністичний світ, а також Захід, від атеїстичного матеріалізму. Під час холодної війни більшість людей у вільному світі, зокрема і журналісти, які брали участь у наших турах зі встановлення фактів, не мали навіть уявлення про те, яким було життя за часів комунізму. Інші, ті, хто це знав, вирішили закрити очі, бо від страху вагалися, чи варто діяти. Тим часом сотні мільйонів людей у комуністичному світі долали жахливі обставини, дехто не знав, де їм узяти назавтра їжу. Щоби врятувати мільйони цих людей, які невимовно страждали, наш Небесний Батько спрямував нас із чоловіком до перемоги над Радянським Союзом — і вказав на шлях, завдяки якому це стало можливим.

Залучення керівництва Радянського Союзу, безумовно, було непростим завданням. Президент Горбачов впроваджував поступові реформи, але йому довелося мати справу з укоріненою бюрократією, запрограмованою підтримувати войовничу позицію провідної країни комуністичного світу. Ховаючись за залізною завісою, Радянський Союз створював образ могутньої імперії зі сталевими кулаками.

За кілька днів до від'їзду во Москву ми з чоловіком сіли обговорити наш план зі старшими членами Церкви об'єднання. Дехто з них намагався нас відмовити, аргументуючи, що нам як відомим противникам комунізму занадто небезпечно опинитися там. Однак ніхто не міг стримати нашої з чоловіком рішучості. Проте мій чоловік, усвідомлюючи серйозність справи, думав про майбутнє. Дивлячись в обличчя кожного з них, він несподівано сказав: «Настав час вирішити, хто очолить рух, коли мене тут не буде».

Усі голоси замовкли. Він знову подивився на кожного з лідерів церкви й уважно та серйозно промовив: «Навіть якщо мене тут не буде, все буде добре, допоки є Мати».

Його заява надала мені вагомий статус співзасновниці Церкви об'єднання. Усіх здивували слова Батька Муна, та я просто тихо слухала. Прийнявши місію Єдинородної Божої Доньки та Матері миру, упродовж 30 років я робила все можливе, щоби допомогти своєму чоловікові на чолі Божого провидіння рятувати та направляти світ. Тепер він дав зрозуміти, що небесна влада належить однаково і батькові, і матері; чоловікові та дружині. Здавалося, у той момент він оголошував, як діяти в разі, якщо в Москві трапиться якесь лихо.

Пізніше Батько Мун вирішив передати те ж послання тисячам членів руху з Нью-Йорку, які зібралися відсвяткувати з нами День батьків 1990 року. У своєму головному зверненні він сказав те саме, що досі говорив лідерам. У готелі «Нью-Йоркер» він заявив: «Навіть коли я один, я представляю Істинних Батьків. Те саме стосується й Матері. Коли вона одна, вона також представляє Істинних Батьків. Тепер немає про що турбуватися. По суті, я — перший засновник церкви, а Мати — друга засновниця. До сьогодні жінки слідували за чоловіками, однак відтепер вони опиратимуться на однакову горизонтальну основу».

Це не була одноразова заява мого чоловіка. На зустрічі 15 червня 1991 року Істинний Батько проголосив свій Гомьон у Клестоуні в будинку Парку диких оленів, що в Канаді, в присутності японських жінок-лідерів.

Гомьон — це остаточний указ, який король залишає своїм підданим перед смертю. У цьому проголошенні мій чоловік заявив, що після його вознесіння я продовжу місію, яку дав нам Бог, і японські жінки-лідери повинні взяти на себе відповідальність підтримувати мене.

27 листопада 1994 року в навчальному центрі «Бельведер» у Нью-Йорку Батько Мун знову оголосив про мою громадську місію як другої засновниці руху. На ту пору освітня програма для 160 000 японок і великі події в певних країнах уже завершилися, тому моя роль зростала. Того дня, виступивши перед членами Церкви об'єднання я закликала: «Пообіцяймо всі разом стати сім'єю, яка об'єднає та утвердить традиції Істинних Батьків».

9 квітня 1990 року: 11-та Всесвітня конференція ЗМІ, Москва

У квітні 1990 року, за кілька днів після святкування Дня батьків, ми з чоловіком разом зі старшим сином Хьо Джином прибули до Москви. Там проходили 11-та Всесвітня конференція засобів масової інформації та Перша Рада на вищому рівні за мир у всьому світі, спонсорами якої були Всесвітня асоціація ЗМІ та Асоціація єднання Латинської Америки

(AULA). Під час конференції президент Михайло Горбачов запросив світових лідерів-учасників до Кремлівського палацу. Я була єдиною жінкою, яку внесено до списку запрошених, і до мене ставилися дуже люб'язно. Ми з чоловіком нагородили президента Горбачова медаллю Великого Хреста «За свободу та об'єднання», яку вручив посол Хосе Марія Чавес, голова AULA. Ми взяли Михайла Горбачова за руку і висловили просту подяку: «Благослови вас Боже, пане президенте».

Звичайно, за комуністичного режиму було абсолютно неприйнятно молитися про Боже благословення в офісі Президента Радянського Союзу, епіцентрі ідеології атеїстичної держави. Однак президент Горбачов приязно ставився до нас і вразив дружнім тоном у розмові після молитви. «Пані Хан Хак Джа, — зауважив він, — мені подобається ваша традиційна корейська сукня. Вона вам дуже личить».

11 квітня 1990 року: Батько й Мати Мун із президентом Михайлом Горбачовим

Посміхнувшись, я відповіла: «Перша леді Раїса теж завжди виглядає красиво! Жінки у всьому світі поважають її. І я з нетерпінням очікую завтрашньої приємної зустрічі з пані Горбачовою на виступі “Маленьких ангелів”. Мій чоловік казав, що ви — хороша людина, і я бачу, що це правда». Завдяки нашій розмові атмосфера стала дружньою. Посмішка президента Горбачова була справді щирою і яскравою. У мене було враження, наче ми всі літаємо на хмарах. Я тоді подумала: «Це сила молитви й рука Бога».

Під час зустрічі мій чоловік без вагань давав поради президенту Горбачову. «Успіх Радянського Союзу залежить від того, поставите ви Бога в центр чи ні, — сказав він і підкреслив: — Атеїзм не призведе ні до чого, крім самознищення та катастрофи». Батько Мун пояснив президентові Горбачову, що єдиний спосіб, коли Радянський Союз зможе вижити — це якщо Росія продовжить свої економічні і політичні реформи та дозволить свободу віросповідання. Зобличчя президента Горбачова було видно, що він добре усвідомлює неочікувану пораду Батька Муна, і він не міг не сприйняти того, що ми сказали. Ніколи раніше в Кремлі ніхто нічого подібного не говорив. Озираючись назад, я впевнено скажу, що слова, якими ми обмінялися в той момент, змінили історію світу. Я дійсно відчувала, що небо й земля слухають кожне слово, затамувавши подих.

11 квітня 1990 року: зустріч учасників конференції ЗМІ з президентом Горбачовим у Кремлі

Зустріч у Кремлі та конференція загалом створили небесну енергію, і шанси нашого руху в Радянському Союзі почали зростати. Довіра президента Горбачова до мого чоловіка та до мене, а також до Церкви об'єднання, зростала з кожним днем. Неймовірно, та після цього радянський уряд дозволив понад 3000 російських студентів та професорів поїхати до Сполучених Штатів для вивчення Божого Принципу. Це було революційно.

Наступного року в Москві відбувся державний переворот, і якийсь час ситуація там була нестабільною. Зусилля президента Горбачова щодо політичних реформ та відкритості викликали реакцію з боку комуністичної еліти. Президента було заарештовано в його резиденції на Кримському півострові. Заколот тривав три дні, однак зазнав невдачі. Натхнений шляхом до демократії, який започаткував Михайло Горбачов, народ, зокрема молодь, піднявся в Москві на його захист, а Президент Росії Борис Єльцин узяв на себе ініціативу з організації опору. Протестувальники, серед яких було чимало тих, кому ми давали освіту в Америці, стали рушійною силою до зближення Горбачова та Єльцина, розпаду Радянського Союзу та припинення холодної війни. Відкрите прийняття Горбачова молитви «Благослови вас Боже, пане президенте», яку ми з чоловіком вознесли в його кабінеті, ймовірно, викликало хвилю небесної удачі.

Маю визнати, що все це ніколи би не трапилося, якби не робота місіонерів місії «Метелик» нашого руху в Європі. Покликані на цю місію, вони покинули свої країни і поїхали до Радянського Союзу і Східної Європи як підпільні представники Істинних Батьків. Розпад Радянського Союзу став кульмінацією невидимого Божого плану, для якого ці віддані люди створювали умови, ризикуючи власним життям. У вирі складних переплетінь подій кожен із них відіграв свою роль у розпаді Радянського Союзу й переході до демократії. Навіть сьогодні вони продовжують молитися і працювати заради релігійної свободи і

суспільного прогресу в Росії та її руху вперед.

За рік після нашої зустрічі з президентом Горбачовим Комуністичну партію Радянського Союзу було розпущено, і те, що я називала «крижаним королівством», назавжди відійшло в історію. Упродовж 70 років після більшовицької революції 1917 року, внаслідок якої комуністичні уряди взяли під контроль третину населення світу, проливалася кров сотень мільйонів людей. Нарешті Радянський Союз приспустив свій червоний прапор, а його атеїстичний світогляд дискредитовано. Коли радянська диктатура оголосила про свою загибель, твердження комуністів про те, що прогрес відбувається через класові конфлікти, боротьбу та ненависть, визнано абсолютно помилковим.

Історія покаже, що ми з чоловіком ходили по дуже тонкому льоду, приїхавши до Радянського Союзу для зустрічі з президентом Горбачовим. Однак ця зустріч відбулася саме в потрібний час. Оголосивши, що єдина надія світу — це світогляд, орієнтований на Бога, ми відіграли вирішальну духовну роль, і політичний ландшафт світу назавжди змінився.

Revision #3

Created 16 October 2022 19:55:16 by andres

Updated 3 November 2022 15:33:08 by andres